

РЯБИЙ

1.

Він у мене хороший. Дурний, але хороший. Яюсь, буває, почне танцювати і сміється, сміється. Сонечко таке, знаєте. Танцювати, звісно, не вміє, але йому і не треба. Йому взагалі мало треба, знаєте. Так от, коли думає, що танцює, то бере одну руку в іншу і пробує відкинути подалі, ніби сподівається, що та полетить. Але вона ж не летить, самі розумієте, бо прив'язаний він до неї, як я до нього (*зітхає*). І сміх і гріх, ну бо що тут ще, знаєте, сказати.

Чи важко? Ну, буває і важкувато, звісно, не без того. Я з ним, ми самі отак удвох завжди справлялись. Коли батьки живі були, царство їм небесне, то ще трохи мені помагали. Не відразу, звісно, бо не все так гладко починалося, та й не те щоб потім усе дуже легко було, але то таке. Ще сестра дуже помагала, то й добре. Та, якщо чесно, то десь рік тому перестала, і нам, звісно, стало важкувато. Але що поробиш? Се ля ві, як то кажуть (*сміється*). Що, вибори були? Та не вірю я в них, якщо чесно. Не вірю, що щось поміняється.

Ну, як я? Справляюся? Ну й добренько, бо щось так хвилююся, знаєте.

Тут був час для змін.
Сказав яюсь Екран.
Він заходив і пішов.

Спочатку вони обирають тобі прізвисько, а трохи згодом беруть на першу справу.

Ти все поняв, Рябий? питає той, від якого тхне сигаретами, він — Перший. Давай ще раз, так сказати, пройдемося. Хочеш ту тьолку?

Х-х-х! намагаєшся сказати. Хочу! думаєш, але не говориш.

Чудно. А знаєш, що тобі для цього нада? Точняк, бабло. Хочеш бабла, Рябий?

Х-х-х!

От-от, і ми хочемо. Хто ж не хоче, да? питає в іншого. Канешно, да! відповідає той, від якого просто смердить, він — Другий.

Ферштейн? Готов раббітен?

Д-д-д! намагаєшся сказати. Друзі! думаєш, але не говориш.

Та поняв він, не дрейфуй, знову говорить другий.

Не дрейфи, баран. Дрейфують кораблі.

Шо бля? Не в тому ж суть. Давай, погнали, бля! Пока там нема нікого. Побачим, що з нього буде. Бо так собі маза, мені кажеться.

Ой, вернем туда, де взяли, ніхто й не замітить.

Ну всьо, Рябий, запригуй в тачку. Отак, пригни голову. Ну і здоровий же ти, як слон, бля.

Просто ти хочеш її. Не так, як хочуть собі, наприклад, велосипед, а радше так, як хочуть з'їсти святковий торт.

Ги! Такий, що у ньому свічки і він сяє. Велосипед у тебе є — чотириколісний, бо на звичайному завжди завалюєшся на бік. Одного разу так упав, що роздер підборіддя. Вона тоді розсміялася, а ти заплавав. Прийшла злість, і Зірка зникла. Натомість з'явилася та, що звеш її мама. Сказала: бідний мій кролик! І забрала тебе туди, де можна вгамувати злість. То було п'ять років тому — давно тобто, — а тепер ти їздиш на чотириколісному велосипеді — два великі колеса і два маленькі, — і коли бачиш Зірку, то уявляєш її усміхненою і без одягу. Ги!

Ти давно з нею знайомий, хоч іноді і забуваєш про це. Просто з часом Зірка стала розумнішою, казала якось та, що звеш її мама, а ти розумним не був ніколи. Так історично склалося, що вона виросла, а ти — ні. Звісно, справа не у розмірах, бо ти і Зірка — це як, наприклад, слон і гепард. Справа у дорослішанні та самостійності, бо, скажімо, у тобі може бути дві Зірки зросту, але на зашнуровування кросівок ти іноді витрачаєш більше часу, ніж на сніданок. Зате як ти тоді собою пишаєшся — як-от цього ранку, — і та, що зветься мамою, тебе не сварить, і сонце світить, і Зірка світить. Махаєш їй рукою, а вона махає тобі у відповідь.

Ей, дурбецало! гукає.

Їдеш до неї, але вона з того боку дороги, а тобі туди не можна. Вона ще раз махає, а тоді більше не озирається. Зірка йде далі й далі, окуляри сповзають, і ти її вже майже не бачиш. Тоді губи стають як желе. Б'єш руками кермо — і дзвінок дзвенить, як кожного ранку дзвонять великі церковні дзвони в церкві, що неподалік. Тоді вони також означають злість — тільки вранішню й заплановану.

М-м-м! бурмочеш.

Але сказати, що хочеш, не виходить.

Зірко, обніми мене! думаєш, але не говориш.

Сильніше б'єш кермо, гучніше дзвінок, а окуляри от-от звальються з носа. Приходить злість, і Зірка йде. На балконах з'являються люди. Тобі не подобається, коли вони витріщаються, тому ти ховаєшся. Швидко злазиш із велосипеда і чіпляєшся за нього штаньми. Ти падаєш, велосипед падає на тебе, люди сміються, а довкола здіймається пил. Ти повзеш у тінь зеленого дерева, здоровий як слон, велосипед повзе за тобою, смикаєш сильніше ногою — і штанина рветься. Сідаєш під стовбуром, вдихаєш запах цвіту, б'єш землю і чекаєш, коли прийде та, що звеш її мама. А ще вирішуєш, що мусиш якось привернути увагу Зірки, тому попросиш ту, що зветься мама, щось їй купити.

Дурний мій кролику! чуєш нарешті.

От-от і тебе поведуть до м'якої кімнати — туди, де зможеш вгамувати злість.

2.

Коли танцює, то, напевно, думає, що артист. Одна рука вбік, а потім друга, сідає на підлогу, крутить ногами, як ото хлопці люблять крутити. Телевізора надивиться й мріє собі про всіляке.

Ну так, вмощую його перед Екраном, буває, бо що ще зробиш? Всі так роблять, і з розумними, і з дурними. Навіть із собаками, я сама по телевізору бачила! Треба ж якось від них відпочивати, щоб з розуму не сходить. Він собі вмоється зручненько, ляже на живіт чи на спину, а буває, що на боку дивиться. Зір же в нього завжди паршивий був, то вже нічого псувати, я так думаю. Ну а поки він перед Екраном, то я і ванну можу прийняти чи журнал який модний почитати. Я сама телебачення дуже люблю. Колись ведучою була, я вже казала?

Щомісяця та, що зветься мама, комусь телефонує. Звичай розмова видається коротка, і ти встигаєш подивитися одну рекламу чи дві, якщо дуже пощастить. Але цього разу вона довго ходить по вітальні з телефоном в одній руці й іноді бере щось у другу. Ходить ось так: туди-сюди, вперед-назад. Бере спочатку газету, а потім фотографію в рамці, де вона молода, гарна і на телебаченні. Мовчить, чекає. Вітальня у тебе перед очима, ніби другий Екран, тільки більший, ти сам у спальні, сидиш на картатому килимі. Жорсткі ворсинки лоскочуть ноги й сідниці. На меншому екрані стара жінка виймає щелепу й сміється. Тебе це лякає, і ти закриваєш руками обличчя. Стає темно, і це лякає ще сильніше, тож ти прибираєш руки і радієш, бо страшна щелепа зникла, і тепер замість неї когось б'ють. Ги!

Шо, значить, даватимеш менше? чуєш нарешті ту, що зветься мама.

Туди-сюди.

Та де ж на нього хватає? Знаєш, скільки я потратила на те, щоб комірчину переробить?

Вперед-назад.

Не так і давно це було! Не бреши! Та я на себе ні копійки не витратила, чуєш?

Сюди-вперед.

Слухай, щось я дарма закипіла. Давай тепер спокійно поговоримо, без емоцій, да? Повір, я знаю, що кажу, нам не вистачить цих грошей на двох... Яку в сраку роботу? Де я тобі її знайду зараз? А куди це одоробло подіну?

Туди-назад.

Сука! От ти хто, ясно? Іди ти! чуєш востаннє, і більший Екран гасне.

На меншому тепер жінка міцно обіймає чоловіка. Ти обхоплюєш себе руками і починаєш хитатися вперед-назад, втрачаєш рівновагу і падаєш на спину.

С-с-с! намагаєшся сказати.

Сука! думаєш, але не говориш.

Ну всьо, Рябий, запригуй в тачку.

Просто ти здоровий як слон, і тому сильний. Вони — твої друзі — не такі сильні, тому їм потрібна твоя допомога.

Нада піднять важкі двері, сказали.

От тільки ти вже не пам'ятаєш, куди ті двері ведуть. От-от — і дізнаєшся. Ги!

МЕС

1.

- Як ти переживаєш те, що сталося?
- Так, ніби нічого не сталося зовсім.
- Ти тремтиш. Тобі холодно?
- Тоді чи зараз?
- А про що ти думаєш — про минуле чи про теперішнє?
- Думаю, я завжди однією ногою тут, а іншою — там. Але, якщо чесно, у твоєму кабінеті я часто замерзаю.

Ну, думай режче! каже він мені. Синя чи червона? І наступної миті теплий подув повітря приводить мене до тями.

А скільки в синій? ще раз питаю.

Ти заїбав, братан, однаково в них. Ну, плюс-мінус однаково. Давай рішай, бо мені ще до людей їхать, шариш, не?

Давай синю.

Отак краще. Бабос ти вже кинув, да?

Да, кажу. Здибаємось.

Ага, я погнав.

Наостанок чую, як шморгає носом, і Аскольд зникає в прохідній. Раніше на роботі не юзав, але тепер нежить у нього рідко в такі дні минається. Такі — це весняні і теплі, коли ніби нічого й не стається. Вдихаю вологу солодку ніч і повертаюся всередину, бо на мене вже, певно, зачекалися.

Біля прохідної і входу трохи людей. Біля прохідної менше, а біля входу більше. Хтось когось чекає, як чекав я, а дехто вже курить і говорить. Чути музику і як вібрують поверхні. Бочка відбиває ритм, ніби азбука того самого: довгий, довгий, короткий і двічі по три коротких. Прикладаю руку до спітнілої стіни: три коротких, три довгих і три коротких. Нічого-нічого, рідний, я вже йду, але кого тут рятувати треба — це ще питання. Ха-ха.

Всередині запах бетону і диму, троє розвалилися на підлозі біля стіни й зализують одне одного. Дві дівчини і хлопець. Свята Трійця, дивляться на мене, ніби через аламогордове скло. Рука під футболкою, рука на стегні й під спідницею. Поряд стоїть пляшка води.

Йо, чуваки, можна водички? питаю.

Далі певна кількість секунд вологих цмокань і протянутих охань. Я нараховую шістнадцять і думаю, що зараз уночі так тепло, наче вже липень.

Пий на здоров'я, нарешті чую голос хлопця і потім сміх. Усіх трьох ніби сповільнили в декілька разів.

Ніштяк, кажу й запиваю таблетку, різко закинувши голову.

А тепер давай до нас, шепоче якась із дівчат. Так уже їй солодко.

Паспорти покажіть спочатку, кажу.

Ме-ені дев'ятна-адцять, підводить руку чувак.